

Китоби Юил ва Калисои Лоодиқиёи Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами бисту нӯҳ

Jeff Pippenger

2026-01-14

Рақами бисту нӯҳ

Пешгӯи панҷуми Масеҳӣ дар китоби Матто нишонаи роҳии ноумедӣ ва марг аст. Рӯзи 18 июли соли 2020, пешгӯи бардурӯи вайроншавии Нэшвилл Илёс ва Мусоро ба ҳалокат расонид.

Нишонаи панҷуми роҳии Масеҳӣ ноумедии 18 июли соли 2020 аст

Он гоҳ он чи ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфта шуда буд, ба амал омад, ки мегуфт: «Дар Рома овозе шунида шуд, нола ва гирия ва мотами бузург; Роҳил барои фарзандони худ гирия мекард ва намехост тасалли ёбад, зеро ки онҳо нестанд». Матто 2:17, 18.

Пешгӯӣ

Чунин мегӯяд Худованд: Овозе дар Ромо шунида шуд — нола, гирия ва фиғони талх; Роҳил барои фарзандони худ мегирист ва намехост барои фарзандони худ тасалли ёбад, зеро онҳо набуданд. Ирмиё 31:15.

Мусо ва Илӯс дар кӯчаҳои Садӯм ва Миср кушта мешаванд. Изҳороти охири Аҳди Қадим муайян мекунад, ки Илӯс пеш аз рӯзи бузург ва саҳмгини Худованд хоҳад омад. Он рӯзи саҳмгин замоне оғоз меёбад, ки Микоил дар Дониёл боби дувоздахум бармехезад ва дар Ваҳй боби бисту дувум эълон мекунад, ки «ҳар кӣ одил аст ва ҳар кӣ золим аст» то абад дар ҳамон ҳолат боқӣ хоҳанд монд.

Ва дар он вақт Микоил, он мири бузург, ки барои фарзандони қавми ту истодааст, бархезад; ва замони тангие хоҳад омад, ки монанди он аз замоне ки миллате ба вучуд омадааст то он вақт ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он вақт қавми ту раҳой хоҳад ёфт, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад. Дониёл 12:1.

Касе ки ноадолат аст, бигзор ҳанӯз ноадолат бошад; ва касе ки палид аст, бигзор ҳанӯз палид бошад; ва касе ки одил аст, бигзор ҳанӯз одил бошад; ва касе ки муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бошад. Ваҳй 22:11.

Илёс бояд пеш аз анҷоми фурсати имтиёз зоҳир гардад, ва ӯ дар Ваҳй боби ёздаҳ, андаке пеш аз баста шудани фурсати имтиёз, кушта мешавад ва эҳё мегардад. Ӯ эҳё мешавад ва паёми худро то баста шудани фурсати имтиёз пешкаш мекунад, ки пас аз он эҳёи дигаре ба амал меояд, — ҳам барои одилон ва ҳам барои шарирон.

Ва бисёре аз онҳое ки дар хоки замин хуфтаанд, бедор хоҳанд шуд: баъзе барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои расвой ва нафрати ҷовидонӣ. Дониёл 12:2.

Ин эҳёи махсус пас аз Омадани Дуюми Масеҳ меояд, ки дар он мурдагони одил эҳё мешаванд, ва сипас ҳазор сол фаро мерасад, ки дар он муқаддасон гумшудагонро доварӣ мекунанд. Дар анҷоми ҳазор сол эҳёи дигаре ва Омадани сеюми Масеҳ воқеъ мегардад. Хатти эҳёҳои нубувватӣ эҳёи ҳайвони папавиро низ дар бар мегирад, аммо ҳар яке аз ин эҳёҳо мавзӯи муайяни Каломи нубуввати Худост. Дар 18 июли соли 2020, ҳаракати Лоодикияи яксаду чихилу чаҳор ҳазор бо исён бар зидди амри Масеҳ, ки татбиқоти замони роҷа аз соли 1844 манъ мекард, худкушӣ кард.

Пас овозе дар Ромо шунида шуд, ки маънояш ғурур ва худболоист. Роҳел, ки маънояш мусофири нек аст, дар мотам аст, зеро Мусо ва Илёс нестанд, ва муҳимтар аз ин, онҳоро тасалли додан мумкин нест. Онҳо ҳеҷ тасалли надоранд, ва Рӯҳулқудс Тасаллидиҳанда аст, ки ҳангоме фиристода мешуд, ки он овоз дар биёбон дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт.

Ин чизҳо андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ба амал меоянд, ва мувофиқи Ваҳй, андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон Ваҳйи Исои Масеҳ кушода мешавад. Ҳамин кушода шудан аст, ки Мусо ва Илёсро, ки ҳамчунин Роҳел — он мусофири неканд, зинда мекунад; ӯ барои фарзандони худ ғиря карда, нола менамуд ва тасалли намеёфт. Нолаи ӯ ба шодӣ табдил меёбад, вақте ки он фарзандон эҳё мешаванд.

Ва ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро ки вақт наздик аст». Ваҳй 22:10.

Мӯсо ва Илёс дар кӯчаҳои Садӯм ва Миср мурда буданд, ва ҳамон гуна ки нисбат ба Масеҳ буд, яксаду чилу чор ҳазор аз Миср хонда берун карда мешуданд, вақте ки ҷамъоварӣ дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт.

Шашум марҳалаи машиҳии роҳнамо — даъват шудан аз Миср дар моҳи июли соли 2023 мебошад.

ва дар он ҷо то вафоти Ҳиродус монд, то он чи ки Худованд ба воситаи пайғамбар гуфта буд, ба амал ояд, ки мегӯяд: «Аз Миср Писари Худро даъват намудам». Матто 2:15.

Пешгӯӣ

Вақте ки Исроил кӯдак буд, Ман ӯро дӯст доштам, ва писари Худро аз Миср хондам. Ҳушаъ 11:1.

Дар кӯчаи Миср мурда, овози осмонӣ аз биёбон водии устухонҳои хушки Ҳизқиёлро ба ҳаёт меҳонад. Он овоз аз моҳи июли соли 2023 ба танин даромадан оғоз кард.

Ва баъд аз се рӯзу ним рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое фурӯ афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло бароед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро دیدанд. Ваҳй 11:11, 12.

Худо Писари Худро аз Миср меҳонад, ва Ё инчунин Мусоро аз Миср даъват намуд, зеро Мусо ҳамчун алфа ва Исо ҳамчун омега таҷрибаи саду чилу чор ҳазор нафареро муаррифӣ мекунад, ки суруди Мусо ва Барраро месароянд. Он суруд даъватро аз Миср дар бар мегирад. Дар Ҳизқиёл ду қадам тасвир шудааст, ки пешакӣ бо ду қадами офариниши Одам намуна гардида буданд. Аввал бадан сохта мешавад, ва баъд нафаси ҳаёт ба бадан дамида мешавад, ва он гоҳ он зинда мегардад. Дар Ваҳй боби ёздаҳум қадами аввал ворид шудани Рӯҳи Худо ба кушташудагон аст, ва онҳо он гоҳ бар поҳои худ меистанд. Вақте ки онҳо меистанд, онҳо лашкари Худо ҳастанд. Он чи Рӯхро дар боби ёздаҳум мерасонад, бо нубуввати аввали Ҳизқиёл муаррифӣ шудааст. Овоз дар биёбон паёми нубувватист, ки бо Рӯхулқудс ҳамроҳ мебошад.

Китоби Матто дорои дувоздаҳ бобест, ки омегаи он дувоздаҳ боб дар Ҳастӣ мебошад, ки ду шохидро фароҳам меоранд ва аҳдро бо яксаду чилу чор ҳазор намоёндагӣ мекунад. Он мардону занон барои абадиёт дар муносибате, ки илоҳият бо инсонияти онҳо муттаҳид гардидааст, муҳр карда мешаванд. Онҳо барои коргарони соати ёздаҳум аломат мегарданд.

«Кори Рӯхулқудс он аст, ки ҷаҳонро бар гуноҳ, бар адолат ва бар доварӣ мутмаин созад. Ба ҷаҳон танҳо он гоҳ хушдор дода шуда метавонад, ки касоне, ки ба ҳақиқат имон доранд, ба василаи ҳақиқат муқаддас гардонида шуда, бар асоси усулҳои воло ва муқаддас амал намоянд ва ба маънои олӣ ва баланд хати фарқгузориho миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро риоя мекунад, ва онҳое, ки онҳоро зери пой худ поймол месозанд, нишон диҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқи миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати соҳтаре нигоҳ медоранд, равшан месозад. Ҳангоме ки имтиҳон фаро расад, ба таври ошкор маълум хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он — нигоҳ доштани якшанбе аст. Онҳое, ки баъд аз шунидани ҳақиқат, ҳанӯз ҳам ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои одами гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт замона ва конунҳоро дигар кунад». Bible Training School, December 1, 1903.

Нишонаи саду чихилу ҷаҳор ҳазор, ҳангоме ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй ба осмон даъват карда мешаванд, онҳо аввал аз Миср хонда берун оварда мешаванд, ки он ҷо макони кушта шудани онҳо буд. Овозе аз биёбон онҳоро аз Миср меҳонад, то ки онҳо барои коргарони соати ёздаҳум аломат бошанд. Қиёми онҳо дар соли 2024 низ, вобаста ба он ки кадом тасвир шинохта мешавад, ҳамчун таваллуд ва ё ҳамчун бедорӣ нишон дода шудааст. Аз лиҳози таваллуд, онҳо касоне мебошанд, ки масали даҳ бокираро иҷро мекунад, ва аз ин ҷиҳат, таваллуди онҳо таваллуди бокира аст, ва онҳо ҳамон нишона мебошанд.

Нишонаи ҳафтуми масеҳӣ соли 2024 аст

Ва ҳамаи ин ба амал омад, то он чи Худованд ба воситаи набӣ гуфта буд, ба иҷро расад, ки гуфтааст: «Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва Ёро Имонуил хоҳанд номид», ки тарҷумааш ин аст: «Худо бо мост». Матто 1:22, 23.

Пешгӯӣ

Бинобар ин, худи Худованд ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд, ва писаре хоҳад зоид, ва номи ӯро Имонуил хоҳад хонд. Ишаё 7:14.

Дар таърихи Мусо ва Масеҳ аломатҳо буданд, чунон ки дар таърихи миллеритӣ низ буданд. Дар рӯзҳои охир, адвентизми Лоодикия толиби аломате хоҳад буд, ва ягона аломати онҳо аломати Юнус аст. Ҳамчунин барои онҳое, ки дар соли 2024 эҳё мешаванд, аломате ҳаст. Аломати онҳо «ҳафт замон»-и Ибодат 26 аст.

Ва ин барои ту аломате хоҳад буд: имсол он чи худ аз худ мерӯяд, хоҳед хӯрд; ва дар соли дувум он чиро, ки аз ҳамон боз мерӯяд; ва дар соли сеюм бикоред, ва дарав кунед, ва тоқзорҳо бинонед, ва меваи онҳоро бихӯред. Ва бақияи хонаи Яҳудо, ки раҳо ёфтааст, боз аз нав ба поён реша хоҳад давонд, ва ба боло самар хоҳад овард. Зеро аз Уршалим бақияе берун хоҳад омад, ва раҳоёфтагон аз кӯҳи Сион: ғайрати Парвардигори лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард. 4 Подшоҳон 19:29–31.

Ва агар бигӯед: «Соли ҳафтум чӣ бихӯрем? Инак, на мекорем ва на ҳосили худро чамъ меоварем»,— он гоҳ Ман баракати Худро бар шумо дар соли шашум амр хоҳам фармуд, ва он барои се сол ҳосил хоҳад овард. Ва дар соли ҳаштум хоҳед кошт, ва то соли нӯҳум аз ҳосили қуҳна хоҳед хӯрд; то вақте ки ҳосили он дарояд, аз захираи қуҳна хоҳед хӯрд. Ибодат 25:20–22.

Онҳое ки халос меёбанд, ҳамчунин ҳамчун рондашудагони Исроил тасвир шудаанд, ва онҳоро бародаронашон, ки аз онҳо нафрат доштанд, берун андохтанд. Бародаронашон онҳоро берун карданд, зеро аз онҳо нафрат доштанд, чунки наметавонишанд ҳақиқати шанbero, ки ба воситаи «ҳафт вақт»-и Мусо ифода ёфтааст, рад намоянд.

Худованд Ерусалимро бино мекунад; рондашудагони Исроилро чамъ меоварад. Забур 147:2.

Худованд ба чамъ овардани бақия дар моҳи июли соли 2023 оғоз намуд, ва бақия ҳамон «рондашудагони» Исроил мебошанд. Дар моҳи июли соли 2023 Ё дасти Худро бори дуюм дароз кард, то рондашудагони Худро чамъ оварад. Ё дасти Худро дар соли 1849 бори дуюм дароз кард, пеш аз нури омегаи ҳафт борҳои Мӯсо дар соли 1856. Нури алфа бо нахустин кашфи нубуввати Миллер — ҳафт борҳои Мӯсо — ифода ёфта буд.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчае барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо ба сӯи ӯ хоҳанд омад; ва оромии ӯ пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Патрус, аз Кӯш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз қазираҳои баҳр бозёфт намояд. Ва Ё барои халқҳо парчае хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яҳудоро аз чор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10–12.

Ҳангоме ки рондашудагон ҳамчун аломат баланд бардошта шаванд, он гоҳ онҳо коргарони соати ёздаҳумро чамъ хоҳанд овард, ки онҳоро «танҳо бо дидан метавон ҳушдор дод» — бо дидани «фарқ миёни онҳое ки мӯҳри Худоро доранд ва онҳое ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд». Аломат барои коргарони соати ёздаҳум рондашудагон аст, ва аломати

РОНДАШУДАГОН муаммои он аст, ки «имсол он чизҳоро бихӯред, ки худ аз худ мерӯянд, ва дар соли дюом он чиро, ки аз ҳамон мерӯяд; ва дар соли сеюм бикоред, ва даравед, ва тоқзорҳо биноед, ва меваҳои онҳоро бихӯред».

Муаммои ин порча дар он аст, ки он «ҳафт вақт»-и Ибодатнома бобҳои бисту панҷ ва бисту шашро ифода мекунад. Шанбеи оромии замин ҷузъе аз аҳд аст, ки ҳам баракат ва ҳам лаънатро, вобаста ба он ки оромии соли ҳафтум барои замини ваъдашударо риоя кунанд ё рад намоянд, муайян месозад. Нишонаи яксаду чилу чор ҳазор ҷузъи он ваъдаи сегонаи аҳд аст, ки бо Шанбеи соли ҳафтуми замин ифода шудааст. Ҳақиқати бунёдии «ҳафт вақт» яке аз се унсури аҳдро муайян мекунад, ки дили нав ва зеҳни нав, ва ҷисми нав, инчунин замин барои зистанро ваъда медиҳад.

Шанбеи рӯзи ҳафтум нишонаест миёни Худо ва қавми Ё, аммо он шанбеи рӯзи ҳафтум ҳамчунин масъулияти аҳдиро, ки ба Исроили қадим дода шуда буд, ифода мекунад. Онҳо бояд ҳомӣён ва ниғаҳдорандагони Аҳкоми Даҳгона мебуданд. Хоҳар Уайт равшан баён мекунад, ки Исроили муосир дар соли 1844, дар мутобиқат бо Исроили қадим, на танҳо ниғаҳдорандагони Аҳкоми Даҳгона, балки ҳамчунин ниғаҳдорандагони Каломи нубувватии Худо гардониди шуданд.

«Худо калисои Худо дар ин рӯзҳо, ҷунонки Исроили қадимро даъват карда буд, даъват намудааст, то ҳамчун нур дар замин биистад. Бо табарри бузурги ҳақиқат, яъне паёмҳои фариштаи яқум, дюом ва сеюм, Ё онҳоро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то онҳоро ба наздикии муқаддас бо Худ оварад. Ё онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидидааст ва ҳақиқи бузурги нубувватро барои ҳамин замон ба онҳо супурдааст. Монанди ваҳйҳои муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буданд, инҳо низ амонати муқаддасе мебошанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд. Се фариштаи Ваҳй 14 он мардумро ифода мекунанд, ки нури паёмҳои Худоро қабул мекунанд ва ҳамчун намояндагони Ё берун мераванд, то ин хушдорро дар саросари тӯлу арзи замин садо диҳанд». Testimonies, volume 5, 455.

Даҳ Аҳком бо аломати шанбеи рӯзи ҳафтум муаррифӣ мешаванд, ва қонунҳои нубувват бо шанбеи соли ҳафтум муаррифӣ мегарданд. Адвентизми Лаодикиягии Рӯзи Ҳафтум ҳангоме ки онҳо киштиро тарк карда, ба парастии офтоб оғоз мекунанд, ба бисёр ҳиҷолат хоҳад афтод, аммо аҳкоми шанбе, ки аввал рад карданд, ҳамон «ҳафт бор»-и Мӯсо аст.

Барои ба даст овардани замини ваъдашуда, қавми Худо бояд на танҳо шанбеи рӯзи ҳафтум, балки ҳамчунин шанбеи ҳафтсола ро бифаҳманд ва нигоҳ доранд. Адвентизми Лаодикия наметавонад ин ҳақиқати Китоби Муқаддасро рад намояд, гарчанде онро бо дурӯғҳо мепӯшонад. Ин решаи нафрати онҳост, ки онҳоро водор мекунад, то касонро, ки байрақ хоҳанд буд, берун андозанд.

«Бештари аҳли хонадони падарам ба омадани наздики Масеҳ бо тамоми дил имон доштанд, ва ба сабаби шаҳодат додан ба ин таълимоти пурчалол, рӯзе ҳафт нафари мо аз Калисои Методистӣ хориҷ карда шуданд. Дар он вақт суҳанони набӣ барои мо бағоят азиз буданд: “Эй бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва ба хотири номи Ман

шуморо берун карданд, мегуфтанд: Бигзор Худованд чалол ёбад; аммо Ў барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо шарманда хоҳанд гашт”. Ишаъё 66:5.»

«Аз ҳамин вақт то моҳи декабри соли 1844, шодиҳои ман, озмоишҳо ва ноумедиҳои ман монанди шодиҳо, озмоишҳо ва ноумедиҳои дӯстони азизи адвентистам, ки гирди ман буданд, буданд. Дар ин айём ман ба аёдати яке аз хоҳарони адвентисти мо рафтам, ва субҳ мо гирди курбонгоҳи хонаводагӣ зону задем. Ин ҳодисаи ҳаяҷоноваре набуд, ва аз мо ҳамагӣ панҷ нафар ҳозир буданд, ҳама зан. Ҳангоме ки ман дуо мекардам, қудрати Худо бар ман нозил шуд, чунон ки ҳаргиз пеш аз он эҳсос накарда будам. Ман дар рӯёи чалоли Худо фаро гирифта шудам, ва чунин менамуд, ки аз замин торафт баландтар ва баландтар боло меравам, ва ба ман чизе аз сафарҳои қавми адвентист ба сӯи Шаҳри Муқаддас нишон дода шуд, чунон ки дар поён нақл шудааст». *Early Writings*, 13.

Аввалин рӯёи Эллен Уайт ҳангоме дода шуд, ки панҷ зан (намояндаи панҷ бокираи хирадманд) пас аз он ки аз ҷониби бародарони худ, ки аз онҳо нафрат доштанд, ронда шуда буданд, ҷамъ омада буданд. Он бародарон аз онҳо ба сабаби таълимоти Омадани Дуюм нафрат доштанд; ва ҳамин тавр онҳо тимсоли рондашудагони айёми охир гардиданд.

«Ман дидам, ки калисои номиналӣ ва адвентистони номиналӣ, мисли Яҳудо, моро ба католикҳо таслим хоҳанд кард, то нуфузи онҳоро ба даст оваранд ва ба зидди ҳақиқат бархезанд. Он гоҳ муқаддасон қавме ноаён хоҳанд буд, ки ба католикҳо кам маълуманд; аммо калисоҳо ва адвентистони номиналӣ, ки аз имони мо ва расму одатҳои мо огоҳанд (зеро онҳо моро ба сабаби рӯзи шанбе нафрат мекарданд, чунки наметавонистанд онро рад намоянд), муқаддасонро таслим хоҳанд кард ва онҳоро ба католикҳо ҳамчун касоне хабар хоҳанд дод, ки муассисаҳои мардумро нодида мегиранд; яъне, онҳо рӯзи шанберо рӯя мекунанд ва якшанберо нодида мегиранд.

«Он гоҳ католикҳо ба протестантҳо фармон хоҳанд дод, ки пеш раванд, ва ҳукме содир хоҳанд кард, ки ҳамаи онҳое ки ба ҷойи рӯзи ҳафтум рӯзи аввали ҳафтaro рӯя намекунанд, кушта шаванд. Ва католикҳо, ки шумораашон бисёр аст, дар паҳлӯи протестантҳо хоҳанд истод. Католикҳо қудрати худро ба сурати ҳайвон хоҳанд дод. Ва протестантҳо, чунон ки модари онҳо пеш аз онҳо амал карда буд, барои нобуд сохтани муқаддасон амал хоҳанд кард. Аммо пеш аз он ки ҳукми онҳо натиҷа оварад ё самар диҳад, муқаддасон ба воситаи Овози Худо наҷот дода хоҳанд шуд». *Spalding and Magan*, 1, 2.

«Номиналӣ» (яъне фақат ба ном), «Адвентистҳо, мисли Яҳудо, моро ба католикҳо таслим хоҳанд кард». Онҳо чунин карданд, зеро «аз сабаби шанбе» бадарғашудагонро «бад медиданд». Адвентистҳои номиналӣ изҳор мекунанд, ки Шанбеи рӯзи ҳафтумро рӯя менамоянд; бинобар ин, ин наметавонад ҳамон шанбе бошад, ки дар ин ҷо ба он ишора шудааст. Онҳо бадарғашудагонро бад мебинанд, зеро медонанд, ки ҳақиқати бунёдии ҳафт замони Мусоро, ки фаҳмиши алфавити Илос дар шахси Вилиям Миллер буд, рад карда наметавонанд.

«Худо ба мо паёми нав намедихад. Мо бояд он паёмро эълон намоем, ки дар солҳои 1843 ва 1844 моро аз дигар калисоҳо берун овард». *Review and Herald*, January 19, 1905.

«Ҳамаи паёмҳое, ки дар солҳои 1840–1844 дода шудаанд, акнун бояд бо қувват пешниҳод карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

«Ҳақиқатҳои мо, ки дар солҳои 1841, 1842, 1843 ва 1844 қабул карда будем, акнун бояд омӯхта ва эълон карда шаванд». Manuscript Releases, ҷилди 15, 371.

«Огоҳӣ омадааст: набояд иҷоза дода шавад, ки чизе ворид гардад, ки пояи имонро, ки мо бар он аз ҳамон замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино карда истодаем, ба изтироб оварад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз дар назди ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ. Мо ният надорем пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва барои нур талош мекардем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам нуреро, ки Худо ба ман додааст, рад кунам? Он бояд мисли Сангпораи Азали бошад. Аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, он маро роҳнамоӣ кардааст». Review and Herald, April 14, 1903.

Яҳудо рамзи Шӯрои Аъло, ки аз саддукиён ва фарисиён таркиб ёфта буд, нест; Яҳудо яке аз дувоздаҳ шогирд буд. Ў яке аз арӯси аҳд буд, ки Масеҳ ният дошт дар Панतिकост бо ӯ ақди никоҳ бандад. Хиёнат бар зидди рондашудагон аз ҷониби Яҳудо, яъне калисои Лаъудиқии Адвентистони рӯзи ҳафтуми, сар мезанад. Онҳо бо рамзҳои бисёр муаррифӣ мешаванд, монанди левизодагоне ки аз ҷониби Фиристоаи Аҳд дар Малоқӣ 3 рад карда мешаванд. Левизодагон дар он поксозӣ чудо карда мешаванд, ва шумораи онҳо 25 аст, хоҳ содиқ бошанд, хоҳ бевафо. Левизодагон пеш аз он ки ҳамчун ҳадияе, мисли солҳои пешин, боло бурда шаванд, пок карда мешаванд.

Ва Ў мисли гудозанда ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ў писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим барои Худованд мақбул хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешина. Малоқӣ 3:3, 4.

Левизодагон қурбониянд, зеро онҳо хислати Масеҳро, ки Қурбонии бузург аст, ба таври комил инъикос мекунанд. Вақте ки он бисту панҷ левизода ҳамчун қурбонӣ боло бардошта мешаванд, он бисту панҷ левизодаи қалбакӣ дар Ҳизқиёл 8 ба офтоб сачда мекунанд.

Яҳудо на танҳо як леви шарирро ифода мекунад, балки ӯ ҳамчунин коҳини шарирест, ки барои сӣ сол омода гардидааст, чунонки инро сӣ пораи нукраи Яҳудо рамзӣ ифода менамояд.

Он гоҳ Яҳудо, ки Ўро таслим карда буд, чун дид, ки Ў маҳкум шудааст, пушаймон шуда, он сӣ пораи нукраро назди саркоҳинон ва пирон боз овард, Ва гуфт: «Гуноҳ кардаам, зеро хуни бегуноҳро таслим кардаам». Ва онҳо гуфтанд: «Ин ба мо чӣ дахл дорад? Худат бубин». Ва ӯ он пораҳои нукраро дар маъбад андохта, рафт ва худро ба дор овехт. Матто 27:3–5.

Сй порчаи нукрае ки Яхудо партофт, Паёмбари Аҳдро ифода мекунад, ки дар Малоқӣ 3 ғашшро (нукраи қалбакӣ) берун меандозад (пок месозад). Он коҳиноти шарир бо исёни Қӯраҳ, Дотон ва Абиром ва исёнгарони соли 1888 намояндагӣ мешуд. Коҳиноти шарир фурӯ бурда мешавад, вақте ки Иёлоти Муттаҳида, ҳайвони заминӣ, даҳони худро мекушояд. Сипас оташ пайравони онҳоро нобуд мекунад, дар чараёни фурӯрезии комили борони охир, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад.

Таваллуди бокира ҳамчун аломате дар айёми Масеҳ, аломати бокирагони хирадмандро дар рӯзҳои охир ифода мекунад. Дар он давра Синедриён, яъне калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум, аломате хоҳад чувт, вале нахоҳад тавонист ягона аломатеро, ки ба Лаодикия дода шудааст, бубинад. Аломат барои анбӯҳи бузург, яъне коргарони соати ёздаҳум, дидани мардону занонест, ки дар давраи озмоиши қонуни якшанбе шанбеи рӯзи ҳафтумро риоя мекунад. Аломати бақия дар ҷидоли онҳо бо қавми аҳди пешин шанбеи соли ҳафтум аст, ки бунёдҳои Адвентизмро ифода мекунад, чунон ки ҳамчун сутуни марказии ҳар ду ҷадвали муқаддаси Ҳабаққуқ муайян шудааст. Аломате, ки ба Адвентизми Лаодикиягӣ дода шудааст, аломати Юнус аст, ки дар гуфтугӯи миёни Масеҳ ва Петрус мавриди баррасӣ қарор мегирад.

Вақте ки Исо ба ҳудуди Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдони Худ пурсид ва гуфт: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ; баъзеҳо — Илёс; ва дигарон — Ирмиё, ё яке аз анбиё». Ў ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?»

Ва Шимъӯни Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай». Ва Исо ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Хушо ба ҳоли ту, эй Шимъӯн Баръюно; зеро инро на ҷисму хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшӣ, дар осмон қушода хоҳад шуд.»

Сипас Ў ба шогирдони Худ амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ў Исои Масеҳ аст. Матто 16:13–20.

Аломат барои Синедриён, ва бинобар ин барои адвентизм, аломати Юнус аст. Шимъӯн Баръюно ба ин порча ҳамчун рамзи марди аҳд ворид карда мешавад, зеро номи ӯ дар остонаи тағйир ёфтан аст. Номи Абром ҳангоми аҳд иваз карда шуд. Номи Шоул ба Павлус иваз карда шуд. Номи Яъқуб ба Исроил иваз карда шуд. Ин се шохид собит месозанд, ки вақте номи шахсияти Китоби Муқаддас иваз карда мешавад, ӯ марди аҳдро ифода мекунад, ва бинобар ин намунаи қавми охиринаи аҳд, яъне яксаду чилу чор ҳазор, мебошад. Ин се шохид инчунин собит месозанд, ки номи марди аҳд рамзшиносии нубувватиро, ки бо шахсе алоқаманд аст, ки номаш иваз карда мешавад, ифода мекунад. Шоул маънои «интиҳобшуда»-ро дорад, зеро ӯ интиҳоб шуда буд, то Инчилро ба ғайрияҳудиён барад. Номи ӯ ба Павлус иваз карда шуд, ки маънояш хурд аст, зеро ӯ дар назари худ хурдтарини ҳаввориён буд, чун калисои Худро таъкиб карда буд. Яъқуб, ғосиби мақом, ҳам дар ном ва

ҳам дар таҷриба ба ғолиб табдил дода шуд, чунон ки маънои Исроил чунин аст. Номи Петрус Шимъун буд, ки маъноаш касест, ки мешунавад; ва Барйӯно, ки маъноаш писари Юнус аст.

Петрус насли охирини Юнусро намояндагӣ мекунад, зеро ӯ писари Юнус буд. Юнус маънои «кабӯтар»-ро дорад, ва Шимъун он касест, ки паёми кабӯтарро шунида буд; ва Шимъун Бар-Юно паёми тадҳини Исоро шунида буд, вақте ки ӯ таъмид гирифт ва Исои Масеҳ гардид, ва Рӯхулқудс ба сурати кабӯтар нозил шуд. Паёми Юнус паёми кабӯтар буд, ки тадҳин шудани Исо бо қудратро ҳангоми таъмиди ӯ намояндагӣ мекард. Паёми Юнус ба он сурат намояндагӣ шудааст, ки Юнус се рӯз дар шиками моҳӣ буд. Он се рӯз, се рӯзи Фисҳ то иди навбари ҳосил мебошанд, ки ба василаи таъмиди Масеҳ ва ба василаи замони Юнус дар шиками моҳӣ пешнамун шудаанд.

Нишонаи Юнус нишонаи тадҳини Масеҳ дар вақти таъмиди ӯст, ки фурӯд омадани ғариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳро дар 9/11 ба тимсол меорад. 9/11 раванди имтиҳони сеқадамиро оғоз намуд, чунонки онро се рӯзи Юнус муаррифӣ мекунад. Ин се қадам ҳамчунин дар таърихи миллериён ба тасвир кашида шудаанд. 11 августи соли 1840 имтиҳони ғариштаи аввалро нишон дод, 19 апрели соли 1844 имтиҳони ғариштаи дуюмро, ва 22 октябри соли 1844 имтиҳони сеюмро. Ин се қадам 9/11, 18 июли соли 2020 ва қонуни якшанbero ифода мекунад.

Дар вақти қонуни якшанбе, Юнус аз даҳони моҳӣ берун партофта мешавад, маҳз дар ҳамон ҷое ки Масеҳ Лудикияро аз даҳони Худ берун мерезад; ва ин ҳамон ҷост, ки хари Билъом даҳони худро мекушояд ва сухан мегӯяд; ва ҳамон ҷоест, ки Закариё, падари Яҳёи Таъмиддиханда, сухан мегӯяд; ва низ он ҷоест, ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд. Сипас Юнус ба ҷаҳон ҳушдори ниҳоиро мерасонад, ҳамчун рамзи онҳое ки дар соли 2024 бо Мусо ва Илёс эҳё гардиданд. Он ҷонҳо дар кӯчаҳои Садум ва Миср мурданд ва баъд аз он ҳамчун лашкари азими Ҳизқиёл эҳё мешаванд. Ҳангоми эҳёи худ онҳо аломати Юнус мегарданд, зеро ӯ намояндаи онҳое аст, ки мурдаанд ва эҳё шудаанд, то паёми ниҳоиро ба Нинве бирасонанд. Юнус дар шиками наҳанг, Дониёл дар ғори шерон, Юҳанно дар деги рағғани ҷӯшон, намояндаи яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, ки марғи рамзӣ ва эҳёро аз сар гузаронидаанд. Масҳшавӣ дар 9/11 то ба эҳёи лашкари азими Ҳизқиёл, таъмиди Масеҳро то ба эҳёи ӯ намояндагӣ мекунад.

Ғарисиён низ бо саддуқиён омада, ӯро озмуда, талаб карданд, ки ба онҳо аломате аз осмон нишон диҳад. Аммо ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ҳангоме ки шом мешавад, мегӯед: “Ҳаво хуб хоҳад шуд, зеро осмон сурх аст”. Ва субҳгоҳон: “Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, зеро осмон сурху гирифта аст”. Эй риёкорон! Рӯи осмонро фарқ карда метавонед, аммо оё аломатҳои замонҳоро фарқ карда наметавонед? Насли шарир ва зинокор аломат мечӯяд; ва ба он ҳеч аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнуси набӣ». Ва онҳоро тарк карда, рафт. Матто 16:1–4.

Муъҷизаи тоҷбахш эҳёи Лаъзор буд.

«Дар дер омаданаши назди Лаъзор, Масеҳ нисбат ба онҳое, ки Ёро қабул накарда буданд, мақсади раҳмат дошт. Ё таъхир кард, то ки бо аз мурдагон зинда кардани Лаъзор ба қавми саркаш ва беимони Худ боз як далели дигар бидиҳад, ки Ё дар ҳақиқат «киёмат ва ҳаёт» аст. Ё намехост тамоми умедро аз қавм, он ғусфандони мискину саргардони хонаи Исроил, барканад. Дилаш аз сабаби бетавабагии онҳо мешикаст. Дар раҳмати Худ Ё қасд кард, ки ба онҳо боз як далели дигар бидиҳад, ки Ё Барқароркунанда аст, Ёст Он Ягонае ки танҳо метавонад ҳаёт ва ҷовидониро ошкор созад. Ин бояд далеле мебуд, ки коҳинон натавонанд онро нодуруст таъбир кунанд. Ин сабаби таъхири Ё дар рафтани ба Байт-Ҳинё буд. Ин мӯъҷизаи олии ҷамъбасти, зинда кардани Лаъзор, бояд мӯҳри Худоро бар кори Ё ва бар даъвои Ё ба илоҳият мениҳод». Орзуи асрҳо, 528, 529.

Масеҳ пеш аз он ки Лаъзорро эҳё кунад, даранг намуд, ва Лаъзор на танҳо «мӯъҷизаи тоҷгузор» буд, балки ҳамчунин «мӯҳр» бар кори Худо низ буд. Дар ин порча аломати Юнус ягона аломат барои он насли зинокор ва шарир аст. Муҳим аст, ки дида шавад, ки вақти раванди мӯҳргузори бисёр мушаххас аст. Дар он порчае ки мо баррасӣ мекунем, ки дар он номи Петрус тағйир дода мешавад, ба мо маълум мегардад, ки аз ҳамон вақт ба баъд Исо оғоз кард ошкор намояд, ки Ё бояд ба қатл расонида шавад; вале дар ояти охири Матто менависад: «Он гоҳ Ё шогирдони Худо амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ё Исои Масеҳ аст». Сипас дар ояти баъдӣ менависад: «Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдони Худ нишон додан гирифт, ки Ё бояд ба Ерусалим биравад, ва аз дасти пирон ва саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳё гардад».

Порча бо он оғоз меёбад, ки Исо мепурсад, мардум Ёро кӣ медонанд, ва сипас бо саволи пайдарпайе, ки дар он аз шогирдон пурсид, ки онҳо Ёро кӣ медонанд.

Чун Исо ба худуди Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдони Худ пурсида, гуфт: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Ва онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳастӣ; баъзеҳо — Илёс; ва дигарон — Ирмиё, ё яке аз анбиё». Ё ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?» Матто 16:13–15.

Вақте ки Петрус ҷавоб медиҳад, ӯ муайян месозад, ки Исо Масеҳ ва Писари Худои зинда буд. Калимаи «Масеҳ» калимаи юнонӣ барои калимаи ибронии «Мессӣ» аст. Исо саволро дар бораи он ки Ё кист, ба миён мегузорад ва шогирдонро ба ин воқеият раҳнамун месозад, ки Ё Мессӣест, аммо дарҳол ба онҳо мефаҳмонад, ки ба ҳеҷ кас инро нагӯянд. Аз ҳамон вақт Ё ба таълим додан оғоз намуд, ки бисту се нишонаҳои роҳро дар се боби охири Матто ба иҷро хоҳад расонд, аммо ба зарурат ҳақиқатҳое, ки бо Масеҳ алоқаманд буданд, бояд қадам ба қадам кушода мешуданд.

Мо ин нишонаҳои Масеҳиро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Нури алфои фариштаи сеюм

«Дар тирамоҳи соли 1846 мо ба риояи шанбеи Китоби Муқаддас оғоз кардем ва онро таълим дода, ҳимоя менамудем. Дикқати ман бори аввал ба шанбе ҷалб шуд, вақте ки ман дар аввали ҳамон сол ба Нью-Бедфорд, Массачусетс, сафар карда будам. Дар он ҷо ман бо пир Ҷозеф Бейтс шинос шудам, ки пештар имони адвентиро пазируфта буд ва

дар ин кор хизматгузори фаъол буд. Пир Б. шанbero риоя мекард ва аҳамияти онро таъкид менамуд. Ман аҳамияти онро эҳсос намекардам ва чунин меандешидам, ки пир Б. дар бораи аҳкоми чорум бештар аз нӯҳ аҳкоми дигар таваккуф мекунад ва дар ин хато мекунад. Аммо Худованд ба ман манзарае аз муқаддасгоҳи осмонӣ дод. Маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва ба ман сандуки Худо, ки бо тахти марҳамат пӯшида буд, нишон дода шуд. Ду фаришта меистоданд, яке дар ҳар ду қанори сандук, бо болҳояшон бар тахти марҳамат густурда, ва рӯйҳояшон ба сӯи он нигаронда шуда буд. Фариштаи ҳамроҳи ман ба ман фаҳмонд, ки инҳо тамоми лашкари осмониро ифода мекунанд, ки бо ҳайбати эҳтиромомез ба шариати муқаддас менигаранд, шариате ки бо ангушти Худо навишта шуда буд. Исо сарпӯши сандуқро боло бардошт, ва ман лавҳаҳои сангинро дидам, ки бар онҳо Даҳ Аҳком навишта шуда буд. Ман ба ҳайрат афтадам, вақте аҳкоми чорумро дар айни маркази он даҳ фариша дидам, дар ҳоле ки ҳалқаи нозуки нуре гирди онро ихота мекард. Фаришта гуфт: “Ин ягона яке аз он даҳ аст, ки Худои зиндaro муайян мекунад, Он ки осмонҳо ва замин ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, офаридааст. Вақте ки пояҳои замин гузошта шуданд, он гоҳ пояи шанбе низ гузошта шуд.”» Testimonies, volume 1, 75.

Нури Омегаи фариштаи сеюм

«Онҳое ки бо Худо муошират доранд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Наҷотдиҳандаи худро бо фосид сохтани роҳи худ дар пеши Худо беҳурмат намекунанд. Нури осмонӣ бар онҳо медурахшад. Ҳангоме ки онҳо ба анҷоми таърихи ин ҷаҳон наздик мешаванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва дар бораи нубувватҳое, ки ба Ё тааллуқ доранд, ба таври бузург меафзояд. Онҳо дар назари Худо арзиши бепоён доранд; зеро бо Писари Ё дар ваҳдат мебошанд. Барои онҳо каломи Худо аз зебӣ ва латофати беҳамто бархурдор аст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо кушода мешавад. Таълимоти таҷассум ба нури мулоиме ороста мегардад. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҷот калидест, ки ҳамаи асрорро мекушояд ва ҳамаи душворихоро ҳал мекунад. Онҳое ки нахостаанд нурро қабул кунанд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк намоянд; аммо онҳое ки аз бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо дарег надоштаанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». The Southern Watchman, April 4, 1905.